

En europæisk helt: Rodrigo - El Cid

Af Harry Vinter

El Cid (1045-1099), også kaldet El Cid Campeador, er det navn, der almindeligvis anvendes om den legendariske castilianske ridder og helt, Rodrigo (eller Ruy) Díaz de Vivar, der blev født i Vivar (Vivar), Burgos, Kastilien i det centrale Spanien, og døde i Valencia.

Rodrigo blev kendt i hele Spanien, som El Cid Campeador (engelsk: Min herre, mester). Ordene El Cid kommer fra et ord fra en spansk dialekt af arabisk, Sidi (arabisk: Sayyid), hvilket betyder, sir eller herre, en titel på respekt. Titlen Campeador blev tilføjet af hans spanske beundrere. En Campeador var en mand, der havde kæmpet mod og besejret en udvalgt kriger fra en fjendtlig hær i overværelse af begge hære.

Rodrigos far hed Diego Lañez. Han var en del af den lavere landadel, eller infanzones af Castilien, der deltog i adskillige krige.

En velkendt beretning om El Cid beskriver, hvordan han erhvervede sin berømte krigshest, den hvide Babieca. Ifølge denne historie, var Rodrigos gudfar, Pedro El Grande, en munk på et karteuserkloster. Pedros konfirmationsgave til El Cid var at give ham lov til at vælge sig en hest fra en andalusisk besætning. El Cid valgte en hest, som hans gudfar troede var svag og et dårligt valg.

Det fik ham til at udbryde "Babieca" (Skør). Det blev derfor det navn, El Cid gav sin hest. Den blev efterhånden en pragtfuld krigshest, elsket af El Cid, beundret af de kristne, frygtet af muslimerne.

Den unge Rodrigo blev uddannet hos den castilianske kongelige familie, som herved viste sin taknemmelighed til hans far. Rodrigo blev uddannet ved Ferdinand den Førstes (den Stores) hof,

I serien om europæiske helte, som kæmpede imod muhamedanernes gentagne forsøg på at underlægge sig Europa, har vi tidligere præsenteret Karl Martell, Holger Danske, Skanderbeg, Vlad Dracula, Jan Sobieski og Don Pelayo.

hvor han tjente dennes søn, den fremtidige kong Sancho II.

Efter Ferdinands død i 1065 gik Sancho i sin fars fodspor og udvidede sit territorium ved at underlægge sig både kristne og mauriske byer i Zaragoza (Zaragoza), Badajoz, Sevilla og Toledo. El Cid deltog som en nu voksen kriger.

Rodrigo Díaz de Vivar - kendt som El Cid

I 1067 kæmpede El Cid i Sanchos hær imod mod den mauriske højborg Zaragoza (Zaragoza), hvor de tog Zaragozas Emir til fange. Den tidligere emir kom senere til at tjene under Sancho som embedsmand. Han havde også, i foråret 1063, kæmpet i slaget ved Graus, hvor Ferdinands halvbror, Ramiro I af Aragonien, havde belejret den mauriske by Graus.

El Cid bliver hærfører

Som bosiddende i Castilien, blev El Cid nu en vasal af Sancho. Sancho mente, at han som kongens ældste søn var berettiget til at arve alle sin fars besiddelser, som også hans søskende havde fået andel i. Han førte da først krig mod nabo-fyrster og erobrede Leon og Garcia. El Cid udmærkede sig ikke mindst i et slag mod kongedømmet Aragon, at han blev udnævnt til armiger regisor (bannerfører). Denne stilling indebar kommandoen over Castiliens hære.

Derpå begyndte Sancho at føre krig imod sine søskende, indtil han pludselig døde på mystisk vis. Muligvis blev han snigmyrdet. Under alle omstændigheder døde han ugift og barnløs, hvorfor al magt blev overgivet til hans bror Alfonso, som han havde bekæmpet.

Alfonso indtog da sin plads som konge af Leon og Castilien. Mange mistænkte Alfonso - muligvis med rette - for at være involveret i mordet på Sancho. Det siges, at den castilianske adel ledet af El Cid og et dusin "ed-hjælpere" tvang Alfonso til at sværge offentligt foran St. Galea Kirke i Burgos, at han ikke deltog i plottet mod sin bror. Dette understreger El Cids tapperhed, for ingen af de andre adelige ville have turdet at gøre det af frygt for at fornærme deres nye konge. Og El Cid gjorde det da heller ikke ustraffet.

I 1079 rykkede El Cid med en hær ind i Granada, hvor han slog en forenet hær under emir Abdulalh af Granada og den castilianske greve Garcia Ordonez. Denne egenrådige krigsførelse gjorde Alfonso vred og han benyttede den som grund til at afskedige El Cid og erstatte ham med netop Garcia Ordonez.

Som professionel kriger var El Cid nu "ledig på markedet", og han gjorde en tid tjeneste under muslimske fyrste af Zaragoza. Det er en faktum, som imid-

lertid ikke har slået skår i hans ry som kristenhedens forsvarer imod den muslimske besættelse.

En utraditionel general

Under sine krigstogter beordrede El Cid ofte højlydt oplæsning for sine tropper af tekster af klassiske romerske og græske forfattere om militære til både underholdning og inspiration før krigshandlingerne.

El Cid hær havde i det hele taget en utraditionel tilgang til militær planlægning. Han afholdt, hvad man i dag kalder "brainstorming" før hver kamp for at diskutere taktik. Til de hyppigt anvendte uventede strategier hørte psykologisk krigsførelse. Man ventede f.eks. til fjenden var lammet af skræk og iværksatte så lynangreb, samtidig med at fjenden blev distraheret af små grupper af soldater.

El Cid havde en ydmyg personlighed, og han accepterede eller inkluderede ofte forslag fra sine soldater. Han var modtagelig for forslag og kritik og var ikke bange for at indrømme, at han selv kunne tage fejl. Hans nærmeste rådgiver var en nær slægtning ved navn Minaya Alvar Finez.

Statue af El Cid i Burgos

Almoraviderne

I de år bredte en muslimsk puritansk vækkelse sig i de områder, som udgøres af nutidens Marokko og Senegal. Den blev anført af berberen Yusef ibn Tushafin.

Muslimerne i Spanien bad nu almoraviderne, som de meget retroende blev kaldt, om hjælp imod de kristne, som kæmpede indædt for at få deres land tilbage.

I 1086 invaderede almoraviderne da den iberiske halvø. De muslimske prinser, som havde bedt dem om hjælp, kom til at fortryde det, for de blev alle med en enkelt undtagelse afsat af de meget retroende, som så med foragt på det, som de betragtede som de muslimske dyders forfald.

Den 23. oktober 1086 stødte de muslimske tropper anført af almoraviderne for første gang på hård modstand fra Alfonsos kristne tropper i et stort slag ved Sagrajas. Efter hårde kampe måtte de kristne imidlertid se sig slået, men tabene på muslimsk side var så store, at muslimerne ikke var i stand til at følge sejren op.

Rystet over nederlaget bad Alfonso nu de kristnes bedste general El Cid om at vende tilbage fra sit eksil.

Erobringen af Valencia

El Cid vendte tilbage, men han koncentrede sig nu om at forfølge sit eget mål - at skabe sit eget len i Middelhavsbyen Valencia. Flere forhindringer lå i vejen for ham. Først og fremmest Ramin Berenguer II, der herskede over det nærliggende Barcelona og var i ledtog med maurerne. I maj 1090 besejrede Cid El Berenguer og tog ham til fange i et slag ved Tíbar.

Domkirken i Burgos, hvor El Cid ligger begravet

Efter denne sejr indledte El Cid en belejring af Valencia. Belejringen varede i flere år. I december 1093 forsøgte muslimerne at bryde belejringen, men forsøget mislykkedes.

I maj 1094 endte belejringen, og El Cid havde grundlagt sit eget rige på kysten af Middelhavet. Officielt regerede El Cid på vegne af Alfonso, men i virkeligheden var han helt uafhængig.

I 1096 blev Valentias ni moskeer omdannet til kirker. Jerome, en fransk biskop, blev udnævnt til biskop af byen med den opgave at føre tilsyn med maurernes gennemvendelse til kristendommen.

El Cid og hans kone havde en fredfyldt tid i Valencia i tre år, indtil almoraviderne indledte en belejring af byen. Under kamp mod belejrerne blev El Cid ramt af en pil i hjertet og døde straks.

Muslimerne indtog Valencia d. 5. maj 1102, og byen blev ikke kristen igen før 125 år senere. El Cids kone flygtede til Burgos og tog El Cids lig med sig. Det ligger i dag begravet midt i domkirken i Burgos.

Fortsættes næste side

Ganske hurtigt blev El Cid til en litterær skikkelse. Allerede i 1140 kender man digtet *Canto del mio Cid*. Det berømmer El Cid som de spanske ridders ideal. I den forbindelse overser man, at El Cid også en tid var i maurernes tjeneste. Han beskrives som kristenhedens forsvarer og som den, der sejrer over maurerne. Dette epos er ét af den spanske middelalders største værker, og et vigtigt element i beretningen om den kristne generobring af Andalusien efter flere hundrede års muslimsk besættelse. I 1636 offentliggjorde Pierre Corneille en tragikomedie med titlen *Le Cid*, hvad der udløste en litterær fejde. Figuren Cid har også beskæftiget forfattere og komponister helt op til vores tid, jævnfør operaen af Massenet fra 1885 og Anthony Manns film, *El Cid*, fra 1961 med Charlton Heston og Sophia Loren i hovedrollerne.

Århundreders kamp for frihed

I det 8. til det 12. århundrede, var kampen mod den muslimske besættelse af den iberiske halvø nært forbundet med kampen for hele den samlede kristenhed. Militære ordener som Santiagoordenen og Tempelridderne deltog i kampen for at befri Spanien. Paverne kaldt europæiske riddere til kamp i Spanien. Det var disse riddere, der bremsede den muslimske fremrykning i de kristne lande og som til sidst skubede de muslimske invasionsstyrker ud af Spanien. Befrielsen fra det muslimske tyranni medførte en økonomisk og kulturel opblomstring for Spanien, som få år efter befrielsen kunne sende Columbus på en opdagelsesrejse mod vest over det store Atlanterhav.

Kilder:

www.historyofjihad.org

http://en.wikipedia.org/wiki/El_Cid

www.newadvent.org/cathen/03769a.htm

<http://da.wikipedia.org/wiki/Almoravider>

Kriminalitetens hovedstad

Bruxelles, EU-parlamentets hjemby, hærges af indvandrerkriminalitet.

Under overskriften *Kriminalitetens hovedstad* sætter det tyske ugemagasin Focus 20/2011 spot på de massive problemer med indvandrerkriminalitet i eurokraternes hovedstad Bruxelles. I artiklen fortæller to bajerske konservative medlemmer af EU-parlamentet, at de ikke mere tør begive sig alene ud på gaden i Bruxelles, som beskrives som "voldsmetropol". I kontrast hertil udtaler en talsmand for politiet, at Bruxelles er en ganske normal storby, og at problemerne med kriminalitet er under kontrol. Det kvindelige konservative medlem af EU-parlamentet beretter om et regulært overfald på sig på åben gade og røveri af ejendel. Oprørt fortæller hun, at politiet ikke dukkede op, efter at de var blevet tilkaldt. Ambulancen var 40 minutter om at komme.

Bruxelles. Pæn by - på overfladen.

EU-parlamentsmedlemmer, deres medarbejdere, EU-bureaukrater og lobbyister er yndet bytte for kriminelle indvandrere, som udgør 40% af indbyggerne i Bruxelles' vestlige bydele. Frustrationen med situationen er enorm, men bliver i den politiske korrektheds hellige navn holdt nede af myndighederne og medierne. Væbnede røverier på restauranter, banker og posthuse ses hyppigere og hyppigere. Mest chokerende er vel nok myndighedernes reaktion, som nærmest må betegnes som en allestedsfraværende eller en her-går-det-godt-attitude.

Nu har EU-parlamentarikerne imidlertid fået nok. De retter en sønderlemmende kritik af sikkerhedssituationen og forlanger af myndighederne, at der skal gøres meget mere for deres sikkerhed i og omkring de områder, hvor de arbejder. Men hvad med den menige borger? Hvem taler hans sag? Han har ingen lobbyister til at tale sin sag, han er værgeløs udleveret til hængende indvandrerbander!

Selv EU-parlamentets præsident, Jerzy Buzek, er gået ind i sagen og forventer snarlige tiltag fra bymyndighedernes side til forbedring af sikkerhedssituationen, men mærkværdigvis overhører protesterne, som mødes med ligegyldig-

hed. En EU-diplomat udtaler til Focus, at de belgiske myndigheder og politiet i Bruxelles nærmest virker uinteresserede i at holde kriminaliteten nede, og at stemningen blandt EU-bureaukraterne nærmest kan betegnes som "kun til en vis grad afslappet".

Det er ikke fra Bruxelles' socialistiske borgmester, at eurokraterne skal forvente hjælp. I foråret udtalte han, at han havde svært ved at se den økonomiske fordel ved at have eurokraterne i byen, eftersom de ikke betalte direkte skatter til bystyret. Desuden drev de huslejepriserne og restaurantpriserne op. Men hvordan kan man som borgmester se stiltiende til, at den by, som man står i spidsen for, forfalder i kaos og dyb kriminalitet?

Flere EU-parlamentarikere er også begyndt at vende spørgsmålene indad: Hvordan kan det være, at EU-parlamentet, der årligt giver 43 millioner euro ud på indre sikkerhed, og som har 900 medarbejdere ansat til at tage sig af sikkerheden, alligevel ikke har kunnet forhindre tre væbnede overfald i parlamentsbygningen inden for de sidste halvandet år?

Søren Jensen

modernitet og globalisering. Córdoba blev en påmindelse om, hvad der var engang og kunne komme igen.

Det er også en illusion, eller måske nærmere et fatamorgana. 70 år senere blev kalifatet opløst af nye bølger af muslimske fanatikere fra Nordafrika. Córdoba havde været et strålende lys, der nu var det slukket, drømmen om al-Andalus var forbi. Væk var også de arabiske filosoffer, fortolkningsmuligheder af koranen, tolerancen, poesien. Nu hørtes der kun bønner fra minareterne. Politisk fanatisme var dengang, som nu, på mode. En radikal fløj af den islamiske verden svarede også i dag på moderniteten med et råb om at vende tilbage til fortiden. Osama bin Laden ville have elsket at bo der, i den mørke middelalder.

El Cid. (1043-1099)

Litteraturens første lejesoldat. En kristen kriger af Guds nåde

El Cid må være litteraturens første lejesoldat, en kristen kriger af Guds nåde, der elskede sit land og sin løn lige så meget, som han elskede sin kone og to døtre. Og der var mange penge at tjene for en tapper kriger. Han blev født i nærheden af Burgos og levede fra 1043 til 1099.

Efter Córdoba's fald i 1031 var Andalusien blevet opløst i små uafhængige kongeriger, *taifas*, der konstant bekæmpede hinanden. Den situation forstod de kristne hurtigt at udnytte. Indtil nu havde de mest været optaget af at forsvare sig overfor islam, nu byttedes rollerne om. De kristne begyndte at opkræve *parias*, beskyttelsespenge, hos araberne, og guldet flød fra muslimerne til de kristne i det 11. århundrede.

De kristne riddere købte våben og luksusvarer, kirken købte land. Desuden købte man også serviceydelser hos muslimske håndværkere. Her ser man begyndelsen til nogle traditioner og værdier, der kom til at danne grundlag for det senere imperium, noget der blev typisk spansk. I Italien kom velstanden fra industri og handel, i Spanien tjente man på krigen. I stedet for at udvikle en økonomi, købte man våben og land for penge, man ikke havde arbejdet for, men vundet i krig. En kristen kriger

Fra: Nellie Vierhout: Fra kalif til konge
Siesta 2001

El Cid

Kastiliansk litteratur begynder med digtet om el Cid, en lejesoldat. Ifølge en legende skal han bl.a. have tvunget kong Alfonso VI af Kastilien og León til at sværge, at han ikke havde noget at gøre med mordet på sin bror Sancho II, der blev myrdet i 1072. Edsaflæggelsen skal have fundet sted i Santa Gadea kirken i Burgos. Vi ved ikke, hvordan el Cid har set ud, men her er scenen gengivet i et historisk maleri fra 1864 af Hiraldez de Acosta.

skulle kæmpe eller være leder, ikke arbejde med sine hænder, det var der ingen ære i; arbejde havde man arabere og jøder til.

Under den frygtede arabiske hærleder al Manzors mange plyndringstogter, var det især Midtspanien, det var gået ud over. Her var man tidligt begyndt at bygge befæstede slotte, *castillos*, for at forsvare sig, og dette land med slotte blev til Castilla, Kastilien. Dets første helt havde været Fernán González, der havde kæmpet mod al Manzor og ikke var veget en tomme. Det var i dette farlige ingenmandsland mellem islam og kristendommen, at Kastilien var opstået, og det var her den spanske identitet opstod, den der nogle hundrede år senere skabte det spanske imperium.

Der var der dog ingen klare fronter mellem de to religioner. Araberne kæmpede indbyrdes, det gjorde de kristne konger også, og det var ikke et problem for en kristen ridder at tilbyde sin tjeneste til en arabisk emir mod en god løn. Man glædede sig, når ens kristne nabokonge blev angrebet, for man var først og fremmest katalaner, basker, asturianer eller kastillianer, ingen følte sig som spanier.

Rodrigo Díaz de Vivar var en kristen ridder, som araberne kaldte for *sidi* (leder). Hos de kristne blev han kendt som el Cid, *el que en buen ora nació*, han der fødtes i en god time. El Cid lagde ikke skjul på, at han ønskede penge og magt. Han var en lejesoldat, der lod sig hverve hos den højstbydende, og det var underordnet, om det var arabere eller kristne. El Cid havde gennemskuet, at Gud og Allah var to ansigter af den samme mønt. Problemet for ham og hans soldater var ganske enkelt, at de skulle have noget at leve af.

Kastiliansk litteratur begynder med digtet om el Cid, Poema de Mio Cid, et episk heltekvad på 3.730 linjer. Det er skrevet på kastiliansk, den dialekt der senere skulle udvikle sig til rigs spansk. Spansk er det europæiske sprog, der har ændret sig mindst, og en spanier kan med lidt besvær læse en tekst fra middelalderen. Det kan en dansker ikke. Det er nedskrevet ca. 1140, 40 år efter el Cids død.

El Cid levede af krigsbytte og beskyttelses penge, og det gjorde ham hovedrig. "Vi skal leve for og med vores sværd, ellers kan vi ikke overleve i dette barske land," sagde han. Krigsbyttet beskrives i detaljer, der er guld,

sølv, heste, tøj og kvæg, som fordeles efter faste regler. En hærfører fik en femtedel af hele byttet, *caballeros* dobbelt så meget som fod folkene.

For el Cid var der ingen tvivl om, at der var flere penge i krig end i fred. Han sagde det helt klart: "jeg tjener flere penge på krig, end jeg gør på fred, for den fattige ridder lever bedre i krigstid end i fredstid." Han opfordrede ligefrem andre til, at de sluttede sig til ham: "de der ønsker at holde op med at arbejde og blive rige, kan komme med mig for at erobre dette land." Sådan begyndte han, og det førte til, at han på et tidspunkt faldt i unåde hos kong Alfonso og måtte drage i eksil. Han bestemte sig for at sende sin kone og to døtre i kloster, mens han var væk og bad til sin Gud om, at han må leve længe nok til at se dem blive godt gift.

Det var, da han skulle tage afsked med sin hustru, Ximena, at den professionelle lejesoldat viste sig som en følsom elsker, én man ikke har mødt før i et episk helte-digt, for han græd, og han siger, at det gjorde lige så ondt at skilles fra den, man elsker, som når en negl flås fra en finger. Så drog han af sted, han skulle ud og vinde guld og ære. Eftersom han ikke havde nogen penge, snød han først to jøder ved at sælge dem nogle kasser sand for en mindre formue. Digtet er blevet læst højt, og publikum har helt sikkert moret sig over, at to jøder blev snydt. Eftersom de ikke var kristne, var det tilladt at snyde dem.

El Cid lod sig hverve af både arabere og kristne, og da han på et tidspunkt ville indtage Valencia, sendte han bud efter Ximena og pigerne. Dagen inden et stort angreb tog han dem med op på bymuren for at vise dem, hvor de kunne stå og se ham kæmpe, så de med deres egne øjne kunne se, hvordan deres far tjente sine penge, *como se gana el pan*, som der står. Naturligvis vandt han; han kæmpede, så han stod i blod til knæene, og efter kampen knælede han i sit blodige tøj foran Ximena, som en tyrefægter efter en ærefuld kamp. De muslimske indbyggere blev smidt ud, og han veg ikke tilbage fra at torturere og myrde rige arabere. Sådan vandt man ære. En af de måder man kunne miste sin ære på, var ved at blive trukket i skægget af sin modstander, og derfor ser vi inden kampen el Cid omhyggeligt binde sit skæg op i et hårnet. En helt med et hårnet.

Kong Alfonso bestemte sig nu for at tage el Cid tilbage. Han havde ikke alene vundet ære, han var også blevet rig, efter at have plyndret Valencia.

Kongen tilbød at gifte sine to sønner med hans to døtre. Det betød, at prinserne giftede sig under deres stand, men den medgift pigerne ville medbringe, kunne de ikke sige nej til. Der blev holdt et stort dobbeltbryllup, og de to par slog sig ned i Valencia.

Imidlertid fortrød de to prinser snart, at de havde giftet sig under deres stand, og desuden viste de sig som rene amatører i en krig mod araberne. De pønsede på hævn, og dybt inde i en skov i Kastilien rev de tøjet af deres hustruer, slog dem, stjal deres medgift og efterlod dem hjælpeløse. El Cids ære stod igen på spil, og han appellerede til kong Alfonso, der indkaldte et råd for at høre på el Cids klage. Han fik lov til at fremføre sin sag og stillede tre krav: de to sværd han havde givet sine svigersønner, ønskede han tilbage; det godkendte rådet. Han kræver sine døtres medgift betalt tilbage, og det godkendte rådet også.

Det sidste var det vigtigste og vanskeligste, for det handlede om hans tabte ære. Hvordan kunne han få den tilbage? I henhold til en gammel visigotisk lov havde han ret til at kæmpe ene mand mod prinserne, og mens rådet overvejede dette, kom der to budbringere fra kongerne af Navarra og Aragon, som anholdte om hans døtres hånd til deres sønner. Det sagde kong Alfonso ja til. I mellemtiden havde de to svigersønner udfordret el Cids to nevøer til kamp, og det gik kongen også med til, vel vidende at hans to sønner kunne dø i dette opgør.

Digtet slutter med, at kong Alfonsos to sønner tabte kampen og dermed også deres ære. De tilhørte en kongelig slægt, men viste sig at være *cobardes*, kujoner. El Cid tilhørte ikke en fornem slægt, men han genvandt sin ære, han var *valiente*, modig. Han var en soldat, der kæmpede med mod og hjerte, det er ved krig, man vinder ære, magt og penge, ikke ved at arbejde. Hos ham så man de dyder og egenskaber, der skulle blive kastilianske og senere spanske. Ved sin død var han fyrste af Valencia.

Han blev en nationalhelt, også fordi han var en mand af kød og blod, en man kunne identificere sig med. Det er med garanti første gang, at man i et episk heltekvad hører om en grædende helt med et hårnet. Normalt var heltedigte ren propaganda for de tidlige korstog. I det franske Rolands kvad, som er skrevet før el Cid, fortælles om en fransk helt, der er trofast overfor konge og Gud. Det er el Cid ikke. Roland er det perfekte men-

neske, hævet over almindelige døde, det er el Cid ikke. Rolands kvadet beskriver en idealiseret verden, hos el Cid møder vi en realisme og nøjagtighed, der giver et godt indtryk af livet på el Cids tid. Selv metrikken er perfekt i Rolands kvadet, det er den ikke i el Cid, hvor den er mere spontan og direkte, man ønsker at holde lytternes opmærksomhed fanget.

Det var ikke alle riddere, der opførte sig som el Cid, der som ung havde deltaget i belejringen af Barbastro. I 1064 havde pave Alexander II kaldt til et slags korstog i Spanien, og det strømmede til med udenlandske riddere, først og fremmest fra Frankrig. Normannere og burgunderere havde hjulpet med at indtage den muslimske by Barbastro, der lå ved foden af Pyrenæerne. De kristne riddere var faktisk blevet så begejstret for det luksuriøse liv, der herskede i den muslimske by, at de begyndte at gå i arabisk tøj og omgav sig med kvindelige slavinder, der underholdt dem med sange og lut. En af franskmændene, William af Aquitanian, blev så betaget af dem, at han havde taget nogle af sangerinderne med tilbage til Frankrig og fordelt dem blandt sine venner. Måske fortrød han sine handlinger, for i sit testamente bad han om at blive begravet i Santiago de Compostela, sikkert i håb om tilgivelse og evig frelse.

÷ (Berceo (Ca. 1190-1264))

Den første spanske digter, hvis navn vi kender

I en lille landsby, San Millán, i Rioja området ligger der et fortryllende kloster med en kirke opført i det 10. århundrede i romansk og mudéjar stil. For nogle år siden stod der ved indgangen til kirken en ældre mand og deklamerede Maria digte for de få turister, der fandt vej til klostret. Omkring 1250 stod der på samme sted også en skjald og underholdt de rejsende med fortællinger om jomfru Marias fantastiske gerninger. Dengang var det Gonzalo de Berceo, en klerk, der var uddannet i klostret. Han skulle blive kendt som Berceo og er den første forfatter i spansk litteratur, som vi har navnet på.

Berceo skrev digte til den hellige jomfru, eller rettere underholdende fortællinger, for at lokke folk til det afsidesliggende kloster. I det 10.-11.